

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

O. B.

státní příslušností Ukrajina

trvale bytem U.

bytem v České republice P.

zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem

sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018 č.j. CPR-31731-3/ČJ-2018-930310-V241

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 11. 2018 č.j. CPR-31731-3/ČJ-2018-930310-V241 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 8. 2018 č.j. KRPA-209007-30/ČJ-2018-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je možno uložit správní vyhoštění pouze cizinci, který v době zahájení řízení o správním vyhoštění pobývá na území České republiky neoprávněně a tento aktuální neoprávněný pobyt je důvodem zahájení řízení; podle tohoto ustanovení není možné uložit správní vyhoštění cizinci, který v době zahájení správního řízení o vyhoštění pobývá na území České republiky oprávněně, pouze z důvodu jeho neoprávněného pobytu v minulosti. To je dle žalobkyně možné dovodit z formulace zákona; z použití přítomného času ve slovese „pobývá-li“ je zjevné, že zákonodárce měl na mysli aktuální neoprávněný pobyt v době zahájení řízení o vyhoštění, nikoliv neoprávněný pobyt někdy v minulosti. Žalobkyně byla rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť byla družkou pana M. D. a žila s ním ve společné domácnosti; tento vztah zanikl až v průběhu řízení o správním vyhoštění. Nicméně v době, kdy pobývala v České republice a žila se svým druhem ve společné domácnosti, podala dne 22. 8. 2017 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie a toto řízení bylo pravomocně ukončeno až 10. 4. 2018, kdy bylo zamítnuto její odvolání ve věci. Po celou dobu tohoto řízení žalobkyně žila se svým druhem ve společné domácnosti až do doby, kdy musela odcestovat na Ukrajinu. Je tedy zřejmé, že po dobu řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu pobývala na území České republiky oprávněně přímo ze zákona podle § 87y zákona o pobytu cizinců. V době zahájení řízení o správním vyhoštění dne 5. 6. 2018 tedy byl její pobyt na území České republiky oprávněný a zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění tedy nejsou splněny a napadené rozhodnutí je proto nezákonné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle žalobkyně nepřezkoumatelné, neboť z něj není zjevné, na základě jakých úvah a podkladů žalovaný došel k závěru, že pobyt žalobkyně nebyl oprávněný v souladu s § 87y zákona o pobytu cizinců. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnout žalobu.

4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), jelikož účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně se dne 5. 6. 2018 dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně, aby vyřešila svůj pobyt na území České republiky bez víza. Provedenou podrobnou lustrací v dostupných evidencích Policie České republiky a kontrolou cestovního pasu bylo zjištěno, že žalobkyně se nachází na území České republiky neoprávněně. Žalobkyně byla zajištěna dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dne 5. 6. 2018 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně při svém výslechu téhož dne na dotazy správního orgánu prvního stupně odmítla odpovídat. Dále žalobkyně uvedla, že má na území České republiky svého partnera, který je občanem České republiky, a měla podanou žádost o přechodný pobyt, která byla zamítnuta. Jejím právním zástupcem byla podána žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ve věci zamítnutí její žádosti o přechodný pobyt občana Evropské unie a současně bylo požádáno o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud odkladný účinek žalobě nepřiznal. Na základě této skutečnosti chce žalobkyně vycestovat na Ukrajinu, kde chce požádat o pobyt na území České republiky. Dne 12. 7. 2018 správní orgán prvního stupně provedl výslech pana M. D., který uvedl, že je svobodný, nemá děti, bydlí na adrese M., P., v bytě bydlí celkem 4 lidé, byt je v nájmu. Na otázku, v jakém vztahu je s žalobkyní, uvedl, že dříve spolu byli ve vztahu – od října 2016. Zhruba od 18. 6. 2018 s ním přestala komunikovat a od té doby nejsou v kontaktu, pouze formálně. Takže momentálně nemají partnerský vztah. Ona odletěla na Ukrajinu. Její osobní věci už jí sbalil a jsou v úschovně. Na otázku, zda s ní do budoucna plánuje případný vztah, odpověděl záporně.
7. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 7. 2018 č. ZS43162 vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 22. 8. 2018 č.j. KRPA-209007-30/ČJ-2018-000022, jímž bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně neoprávněně pobývala na území České republiky od 16. 10. 2015 do 5. 6. 2018. K odvolání žalobkyně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 8. 11. 2018 č.j. CPR-31731-3/ČJ-2018-930310-

V241, kterým zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 8. 2018 č.j. KRPA-209007-30/ČJ-2018-000022. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že dne 22. 8. 2017 si žalobkyně podala žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, na základě této žádosti však žalobkyni nevznikla fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců; vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně nedisponovala žádným pobytovým statutem v České republice, lze její pobyt v České republice od 16. 10. 2015 do 5. 6. 2018 považovat za neoprávněný, čímž byla naplněna skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
10. V § 87y zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o trestu vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádosti; to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti.“*
11. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobkyně dne 22. 8. 2017 podala žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Řízení o žádosti bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2018 č.j. OAM-13063-9/PP-2017.
12. Správní orgány uložily žalobkyni správní vyhoštění s tím, že na území České republiky pobývala neoprávněně od 16. 10. 2015 do 5. 6. 2018. Mezi účastníky řízení je však sporné, zda po dobu řízení o žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie byla žalobkyně oprávněna pobývat na území České republiky, nebo nikoliv.
13. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 25. 10. 2017 č.j. 1 Azs 241/2017-32), smyslem fikce přechodného pobytu je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území České republiky. Pro posouzení doby neoprávněného pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalobkyně na území České republiky je třeba určit, zda žalobkyni vznikla fikce pobytu na území České republiky. V § 87y větě první zákona o pobytu cizinců je stanoveno, že rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný.

14. Podmínky existence fikce pobytového oprávnění dle § 87y zákona o pobytu cizinců jsou vymezeny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013 č.j. 5 As 121/2011-60: „*Cizinec, který není občanem EU a hodlá v období od podání žádosti o povolení k pobytu do doby nabytí právní moci rozhodnutí o této žádosti pobývat na území ČR v souladu s § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, musí splňovat následující podmínky: 1) cizinec podal žádost o povolení k přechodnému nebo trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU, 2) o této žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, 3) cizinec v uvedeném období skutečně je rodinným příslušníkem občana EU, 4) cizinec v tomto období na území pobývá společně s tímto občanem EU, 5) na cizince se nesmí vztahovat pravomocné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, o ukončení jeho přechodného pobytu nebo o zrušení jeho trvalého pobytu a 6) nejedná se o opakovaně podanou žádost, ledaže by v ní byly uvedeny nové skutečnosti, které cizinec nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.*“
15. Ze správního i soudního spisu je zřejmé, že v době mezi podáním žádosti žalobkyně o přechodný pobyt ze dne 22. 8. 2017 a nabytím právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2018 č.j. OAM-13063-9/PP-2017 žalobkyně splňovala 1. a 2. podmínku. Ze správního spisu pak nevyplývá, že by se na žalobkyni v tomto období vztahovalo pravomocné rozhodnutí o jejím správním vyhoštění, o ukončení jejího přechodného pobytu nebo o zrušení jejího trvalého pobytu, jakož ani nevyplývá, že by se jednalo o opakovaně podanou žádost; proto je zřejmé, že žalobkyně naplnila i 5. a 6. podmínku.
16. Zbývá posoudit, zda žalobkyně v daném období byla skutečně rodinným příslušníkem občana EU a pobývala na území společně s tímto občanem EU.
17. V § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*“
18. Žalobkyně při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně uvedla, že má na území České republiky svého partnera, který je občanem České republiky, a měla podanou žádost o přechodný pobyt, která byla zamítnuta. Z protokolu o výsledku pana M. D. (občana České republiky) ze dne 12. 7. 2018 č.j. KRPA-209007-23/ČJ-2018-000022 plyne, že tento byl s žalobkyní ve vztahu od října 2016; zhruba od 18. 6. 2018 s ním žalobkyně přestala komunikovat a od té doby nejsou v kontaktu, momentálně nemají partnerský vztah. Z tohoto výsledku je zřejmé, že žalobkyně pravděpodobně byla v partnerském vztahu s občanem České republiky (tedy i občanem EU) v době od 22. 8. 2017 do nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu

cizinců ze dne 5. 4. 2018 č.j. OAM-13063-9/PP-2017. V předmětném období se tedy patrně jednalo o partnerský vztah, který nebyl manželstvím, z výsledku pana D. však není zřejmé, zda s žalobkyní v tomto období žil ve společné domácnosti. Tvzení, že spolu žili ve společné domácnosti, uplatnila žalobkyně v žalobě. Správní orgány se však touto okolností v průběhu řízení nezabývaly; v usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 7. 2018 č.j. KRPA-209007-24/ČJ-2018-000022, kterým bylo vysloveno, že pan M. D. není účastníkem správního řízení, je však uvedeno, že pan D. při svém výsledku uvedl, že s žalobkyní již nesdílí společnou domácnost; přestože toto tvrzení není obsaženo v protokole o výsledku pana D., z tohoto usnesení se podává, že správní orgán prvního stupně měl za to, že pan D. s žalobkyní dříve žili ve společné domácnosti.

19. Pokud by však žalobkyně v předmětné době skutečně žila s panem D. v trvalém partnerském vztahu a zároveň ve společné domácnosti, splnila by tím i shora vymezenou 3. a 4. podmínku existence fikce pobytového oprávnění ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců; v takovém případě by totiž v rozhodném období byla rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a pobývala s ním společně na území České republiky. V případě, že by žalobkyně skutečně v rozhodném období byla rodinným příslušníkem občana Evropské unie, by jí nemohlo být uloženo správní vyhoštění za neoprávněný pobyt na území České republiky v období od podání žádosti o přechodný pobyt ze dne 22. 8. 2017 do nabytí právní moci rozhodnutí o této žádosti ze dne 5. 4. 2018 č.j. OAM-13063-9/PP-2017. V tomto ohledu tak lze přisvědčit žalobkyni, neboť v takovém případě by žalobkyně v předmětném období pobývala na území České republiky oprávněně na základě pobytové fikce dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Žalobkyni však nelze přitakat v tom ohledu, že by (v případě splnění podmínek fikce pobytového oprávnění dle § 87y zákona o pobytu cizinců) byla oprávněna pobývat na území České republiky i v okamžiku zahájení řízení o správním vyhoštění ze dne 5. 6. 2018. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2018 č.j. OAM-13063-9/PP-2017, jímž bylo ukončeno řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, totiž nabylo právní moci ještě před zahájením správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně (žaloba proti tomuto rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2018 č.j. OAM-13063-9/PP-2017, vedená zdejší soudem pod sp. zn. 3 A 94/2018, totiž byla soudu doručena dne 17. 4. 2018; v té době již toto rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno, a tedy šlo o rozhodnutí pravomocné; nabytím právní moci tohoto rozhodnutí by žalobkyni zanikla případná pobytová fikce dle § 87y zákona o pobytu cizinců).
20. Správní orgány se v průběhu správního řízení nezabývaly dostatečně otázkou, zda žalobkyně žila s panem D. v rozhodném období od 22. 8. 2017 do nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2018 č.j. OAM-13063-9/PP-2017 ve společné domácnosti (a zda i v této době spolu byli v trvalém partnerském vztahu), a tedy zda došlo k naplnění podmínek (zejména 3. a 4. podmínky, jak byly vymezeny ve shora odkazované judikatuře) existence fikce pobytového oprávnění ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se v dalším řízení touto otázkou bude zabývat. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že žalobkyně s panem D. v předmětném období žila ve společné domácnosti, pak žalobkyni nebude možné uložit správní vyhoštění z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky v období od

22. 8. 2017 do nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2018 č.j. OAM-13063-9/PP-2017. V takovém případě by totiž v tomto období žalobkyně na území České republiky jakožto rodinný příslušník občana EU pobývala oprávněně na základě pobytové fikce dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Tím není dotčen závěr o neoprávněném pobytu žalobkyně na území České republiky v období, kdy neběželo správní řízení o její žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU.
21. Ze shora uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
22. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobkyně výši 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci a sepsání žaloby) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, po zvýšení o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, ve výši 1.428 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť právní zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 8.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. ledna 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.